

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Marie Turkové a JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobce: **nezl. P. M. G.**, , zast. matkou G. V., jako zákonnou zástupkyní, zastoupen v řízení o kasační stížnosti JUDr. Karlem Jarešem, advokátem, se sídlem v Praze 1, Prokopská 8, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 22. 7. 2004, č. j. 6 Az 181/2003 – 31,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Zástupci stěžovatele, advokátu JUDr. Karlu Jarešovi, **s e p ř i z n á v á** odměna ve výši 1075 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě 30-ti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 8. 7. 2003, č. j. OAM-1352/VL-01-BE07-2003, rozhodl žalovaný tak, že se žalobci neuděluje azyl podle §§ 12, 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii ČR, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Současně rozhodl, že se na cizince nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu, v platném znění. Žalovaný dospěl k závěru, že nezl. žalobce, který se narodil na území České republiky a který svůj nárok na udělení azylu odvozoval od nároku své matky G. V., nesplňuje podmínky pro jeho udělení, neboť ekonomické problémy jeho matky na území Ukrajiny, jakož i snaha o legalizaci pobytu v ČR, nejsou relevantními důvody z hlediska citovaných ustanovení zákona o azylu. Neshledal rovněž, že by nezl. patřil k osobám ohroženým skutečnostmi, zakládajícími překážky vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu.

Proti tomuto rozhodnutí podala zákonná zástupkyně žalobce jménem svého nezl. syna včas žalobu, ve které uvedla, že rozhodnutí správního orgánu napadá v celém rozsahu pro jeho nezákonnost, která spočívá jednak v porušení ustanovení § 3 odst. 4, § 32 odst. 1 a § 46 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (dále jen „správní řád“), neboť při posuzování jejího návrhu nebyl zjištěn přesně a úplně skutečný stav věci a učiněná zjištění nepostačovala ke správnému posouzení věci, a jednak v tom, že důkazy, které si správní orgán opatřil pro rozhodnutí, nebyly úplné, čímž došlo opětovně k porušení ustanovení § 32 odst. 1 a dále § 34 odst. 1 správního řádu. Správní orgán tedy nemohl správně usuzovat na skutkové a právní otázky, které pro své rozhodnutí potřeboval zodpovědět. Stejně tak podle názoru zástupkyně žalobce správní orgán zhodnotil provedené důkazy nesprávně a bez jejich vzájemné souvislosti, čímž porušil § 34 odst. 5 správního řádu. Proto žádala, aby Městský soud v Praze napadené rozhodnutí žalovaného zrušil a věc vrátil k dalšímu projednání. Současně s tím požádala dotčený soud o ustanovení obhájce.

V odůvodnění žaloby dodala, že v únoru 2004 to bude již 5 let co žije v ČR, zde porodila své druhé dítě, nezl. žalobce P. M. G., jehož otec je Bulhar. Tento muž je též otcem její starší dcery, má zde zaměstnání a zaopatřuje celou rodinu. Návratem na Ukrajinu by byla nucena děti odloučit od svého otce, navíc nemá kam se vrátit, neboť tam nemá bydlení ani zaměstnání a její rodiče jsou rovněž bez zaměstnání. Rodina by se tak ocitla na okraji bída.

O návrhu na ustanovení zástupce pro řízení o žalobě proti shora citovanému rozhodnutí žalovaného rozhodl Městský soud v Praze usnesením ze dne 2. 4. 2004, č. j. 6 Az 181/2003 - 27, tak, že návrh na ustanovení zástupce žalobcům se zamítá. Podle názoru soudu totiž v daném stádiu řízení nebyla splněna zákonná podmínka, a to, že ustanovení zástupce je třeba k ochraně práv žadatelů. Městský soud v Praze dospěl k závěru, že zástupkyně žalobce využila svého oprávnění domáhat se přezkoumání rozhodnutí Ministerstva vnitra soudem a jí podaná žaloba má zákonem požadované náležitosti, zejména návrh obsahuje označení napadeného rozhodnutí, obsahuje důvody a námitky, které žalobce k podání žaloby vedly, obsahuje i výrok rozsudku. Zástupkyně žalobce tedy svými vlastními úkony učinila vše, co mohla podle právních předpisů učinit k ochraně svých práv, dostatečně kvalifikovaným způsobem se obrátila na soud.

Proti citovanému usnesení podala zástupkyně žalobce včas kasační stížnost, v níž s tímto závěrem Městského soudu v Praze nesouhlasila, avšak Nejvyšší správní soud usnesením ze dne 24. 3. 2006, č. j. 4 Azs 63/2006 – 66, musel kasační stížnost odmítnout, neboť byla podána opožděně.

Žalovaný ve svém písemném vyjádření k žalobě popřel oprávněnost námitek zástupkyně žalobce s tím, že se nedomnívá, že by při svém postupu porušil některá zákonnou zástupkyní žalobce citovaná ustanovení správního řádu a že by napadené rozhodnutí bylo nezákonné či vadné a že by jím byl nezletilý nějakým způsobem zkrácen na svých právech. Navrhoval zamítnutí žaloby.

Rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 22. 7. 2004, č. j. 6 Az 181/2003 – 31, byla žaloba zamítnuta. Podle názoru soudu námitka zástupkyně žalobce, že došlo k porušení v žalobě citovaných ustanovení správního řádu neobstojí, neboť tyto námitky jsou natolik obecné a nekonkrétní, že nelze zjistit, jaké další důkazy měl žalovaný v řízení provádět

a v čem jsou jeho skutková zjištění neúplná. Správní orgán při vydání rozhodnutí vycházel z údajů, které uvedla zákonná zástupkyně žalobce a ze zpráv a informací, které si opatřil o situaci v zemi jejího původu. Zástupkyně žalobce měla možnost se s těmito informacemi seznámit, navrhnout jejich doplnění a vyjádřit se k nim. Této možnosti však nevyužila, sama žádné jiné důkazy nenavrhla. Právní závěry žalovaného správního orgánu pak odpovídají podkladům v řízení opatřeným, z nichž bylo bezpečně zjištěno, že skutečnosti tvrzené zástupkyní žalobce nelze podřadit pod žádnou ze skutkových podstat ustanovení § 12 zákona o azylu. Ekonomické problémy zástupkyně žalobce na Ukrajině a snaha o legalizaci pobytu na území ČR nespovídají nejen o pronásledování žalobce či jeho zákonné zástupkyně, ale ani o odůvodněných obavách z pronásledování v zemi původu z důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině, nebo pro zastávání politických názorů ve státě, jehož občanství oba mají. Soud se ztotožnil rovněž se závěrem správního orgánu, že žalobce nesplňuje předpoklady pro udělení azylu ani podle ustanovení § 13 zákona o azylu (za účelem sloučení rodiny azylanta), ani podle § 14 téhož zákona (pro udělení tzv. humanitárního azylu), neboť důvody, které matku žalobce vedly k opuštění Ukrajiny nejsou předpokladem ani pro udělení tohoto typu azylu.

Proti tomuto rozsudku podala zákonná zástupkyně žalobce včas kasační stížnost, v níž se dovolávala důvodů specifikovaných v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) až d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Vytýkala Městskému soudu v Praze, že žalobu posoudil v rozporu s platným právním řádem, když nepřihlédl k pochybením, jichž se dopustil správní orgán při projednání žádosti o udělení azylu. Namítala, že uvedený soud projednal věc v rozporu se zákonem o azylu. Žádala o ustanovení bezplatného právního zástupce z řad advokátů, a o přihrání tlumočníka. Navrhovala rovněž, aby Nejvyšší správní soud ve smyslu § 107 s. ř. s. přiznal odkladný účinek kasační stížnosti, neboť současný stav řízení může nezl. žalobci přivodit značnou újmu na jeho právech za situace, kdy by byl nucen spolu se svou matkou vycestovat z území ČR, kde oba řádně pobývají. Zástupkyně nezl. žalobce (dále jen „stěžovatele“) navrhovala, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek Městského soudu v Praze a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Usnesením ze dne 6. 12. 2004, č. j. 4 Az 181/2003 – 57, ustanovil Městský soud v Praze zástupcem žalobce pro řízení o kasační stížnosti JUDr. Karla Jareše, advokáta, se sídlem v Praze 1, Prokopská 8, neboť zjistil, že nezletilý splňuje předpoklady pro osvobození od soudních poplatků a ustanovení zástupce ve smyslu § 35 odst. 7 s. ř. s., přičemž soud zvolil advokáta, který je schopen komunikovat v jazyce ruském.

Žalovaný ve svém písemném podání ze dne 22. 11. 2004 uvedl pouze tolik, že se vzhledem k obsahu podané kasační stížnosti nebude k ní vyjadřovat. Odkázal na obsah správního spisu a uvedl, že k přiznání odkladného účinku kasační stížnosti neshledává důvody, a proto návrh na jeho přiznání nepodporuje.

Nejvyšší správní soud nejprve vážil nezbytnost rozhodnutí o žádosti o odkladný účinek kasační stížnosti. Dospěl k závěru, že o ní není třeba rozhodovat tam, kde je žadatel chráněn před důsledky rozsudku krajského soudu režimem pobytu za účelem strpění podle § 78b odst. 1, 2 zákona o azylu (cizinec má nárok na udělení víza za účelem strpění pobytu mj., pokud žádost doloží dokladem o podání kasační stížnosti proti rozhodnutí soudu o žalobě proti rozhodnutí ministerstva ve věci azylu a návrhu na přiznání odkladného účinku - takové vízum opravňuje cizince k pobytu na území po dobu platnosti víza, která je 365 dnů; na žádost cizince odbor cizinecké a pohraniční policie platnost víza

prodlouží, a to i opakovaně) – ze zákona platnost uvedeného víza zaniká právní mocí rozhodnutí o kasační stížnosti. Pozitivní rozhodnutí o žádosti o odkladný účinek by tedy nemělo z hlediska ochrany stěžovatele žádný význam, negativní by před rozhodnutím o kasační stížnosti bránilo řádnému soudnímu řízení. Při rozhodnutí o kasační stížnosti pak je rozhodnutí o odkladném účinku nadbytečné, neboť obecně může přiznání odkladného účinku kasační stížnosti přinést ochranu jen do doby rozhodnutí o této stížnosti.

Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti konstatoval, že je podána včas, je jí napadáno rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, přičemž stěžovatel je zastoupen advokátem. Napadené rozhodnutí poté přezkoumal v souladu s § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které zástupkyně nezl. stěžovatele uplatnila v kasační stížnosti. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

Nutno předeslat, že zástupkyně stěžovatele se v kasační stížnosti dovolává kasačních důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) až d) s. ř. s. Z obsahu kasační stížnosti však lze dovodit pouze důvody, na něž pamatuje citované zákonné ustanovení pod písm. a), b). Městskému soudu v Praze je totiž vytýkáno nesprávné posouzení právní otázky soudem, pokud uvedený soud dospěl k závěru o nesplnění podmínek pro udělení azylu ve smyslu ustanovení §§ 12, 13 a 14 zákona o azylu z důvodů zástupkyně stěžovatele v žalobě uváděných, a dále je mu vytýkáno, že uvedený soud přehlédl pochybení „všech dosavadních orgánů“, jichž se dopustily v řízení o udělení azylu. Lze tudíž dovodit, že jde o důvod uvedený pod písm. b) ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s., podle něhož lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech, nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, měl napadené rozhodnutí správního orgánu zrušit. Vzhledem k tomu, že zástupkyně stěžovatele však naposledy uvedenou námitku dále nijak blíže nekonkretizovala, neuvedla totiž, která pochybení správního orgánu měla na mysli, nemohl Nejvyšší správní soud k této blíže nezdůvodněné námitce přihlídnout (nehledě k tomu, že stěžovatelka uvádí pochybení ze strany všech dosavadních orgánů v řízení o udělení azylu, ačkoliv o žádosti stěžovatele rozhodoval orgán pouze jediný) a nezbylo mu, než se zaměřit na druhou, konkrétnější námitku, v níž je vytýkána Městskému soudu v Praze nezákonnost, spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení, tj. otázky splnění předpokladů nezl. stěžovatele pro udělení azylu podle ustanovení § 12 písm. a) a b), § 13 a § 14 zákona o azylu. Nutno uvést, že nesprávné posouzení právní otázky soudem spočívá buď v tom, že na správně zjištěný skutkový stav je aplikován nesprávný právní závěr, popř. je sice aplikován správný právní názor, ale tento je nesprávně vyložen. Nejvyšší správní soud však v závěru Městského soudu v Praze a jeho odůvodnění takové pochybení neshledal. Naopak se se závěrem v něm uvedeným ztotožňuje a dovozuje, že uvedený soud příslušná ustanovení zákona o azylu vyložil správně.

V souzené věci Nejvyšší správní soud především z obsahu správního spisu zjistil, že nezl. stěžovatel se narodil dne x v P. matce G. V., ukrajinské státní příslušnici. Jeho otcem je G. P., bulharský státní příslušník. Rodiče žijí v ČR společně s nezl. žalobcem a jeho starší sestrou A. V., nar. xx. Zástupkyně stěžovatele uvedla, že Ukrajinu opustila v roce 1999 z ekonomických důvodů, neboť byla bez zaměstnání a neměla prostředky na svou obživu. V ČR žije s přítelem, který je Bulhar a je otcem nezl. žalobce. Otec nezl. zajišťuje rodinu finančně, matka je na mateřské dovolené. Na Ukrajinu se vrátit nemůže, neboť by došlo

k odloučení dětí od otce a ona sama by neměla možnost děti uživit. Rodiče jí rovněž nepomohou, protože nemají práci. Žádala, aby s ohledem na uvedené skutečnosti byl nezletilému udělen azyl.

Nejvyšší správní soud sdílí právní závěry vyslovené v odůvodnění rozsudku Městského soudu v Praze především v tom, že u nezl. stěžovatele nebyly splněny podmínky pro udělení azylu ve smyslu ustanovení 12 odst. 1 písm. a) a b) zákona o azylu, neboť podle tohoto ustanovení lze azyl cizinci udělit jen tehdy, bude-li v řízení zjištěno, že je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo prokázáno, že má odůvodněný strach z pronásledování z důvodů rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině, nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště. Vzhledem k tomu, že stěžovatel je nezl. dítětem, důvod uvedený pod písm. a) nepřichází vůbec v úvahu a důvod uvedený pod písm. b) citovaného zákonného ustanovení, tj. odůvodněný strach z pronásledování, je nutno dovozovat od situace matky nezletilého. Nejvyšší správní soud v tomto směru však souhlasí se závěrem Městského soudu v Praze, že důvody uvedené matkou nezl. stěžovatele však nelze zde citovaným zákonným důvodům podřadit. V průběhu správního řízení ani v řízení před soudem nebylo totiž prokázáno a ostatně ani tvrzeno, že by matka nezl. stěžovatele mohla mít odůvodněný strach z pronásledování v zemi svého původu z důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině, nebo pro zastávání určitých politických názorů. Skutečnost, že její ekonomická situace na Ukrajině nebyla příznivá, jakož i skutečnost, že již řadu roků žije v ČR, má zde přítele a narodily se jí zde dvě děti, nelze taxativně vymezeným důvodům pro udělení azylu podřadit. Přitom nutno zdůraznit, že ani narození na území ČR není důvodem pro udělení azylu.

Nejvyšší správní soud neshledal pochybení Městského soudu v Praze ani v případě posouzení zákonných podmínek pro udělení azylu podle § 13 zákona o azylu. Podle prvního odstavce uvedeného ustanovení, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl rodinnému příslušníku azylanta, jemuž byl udělen azyl podle § 12 nebo § 14, za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení azylu nebude v jeho případě zjištěn důvod pro udělení azylu podle § 12. Podle § 13 odst. 2 téhož zákona, se rodinným příslušníkem pro účely sloučení rodiny rozumí manžel azylanta, svobodné dítě azylanta mladší 18-ti let, nebo rodič azylanta mladší 18-ti let. Podle § 13 odst. 3 téhož zákona je předpokladem udělení azylu za účelem sloučení rodiny manželů azylanta trvání manželství před udělením azylu žadateli. V projednávané věci bylo zjištěno, že žadatel o udělení azylu není rodinným příslušníkem azylanta, tedy osoby, již by byl v ČR udělen azyl podle § 12 nebo § 14 zákona o azylu. Nesplňuje tudíž podmínky pro udělení tohoto druhu azylu. Nesprávné posouzení právní otázky se tudíž Městský soud v Praze v tomto směru nedopustil.

Pokud je Městskému soudu v Praze vytýkáno nesprávné posouzení právní otázky ve vztahu k neudělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu, nebyla ani tato námitka shledána důvodnou.

V této otázce je třeba nejprve odkázat na setrvalou správní judikaturu. Tak v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2003, sp. zn. 3 Azs 12/2003 (nepublikováno), bylo uvedeno: „*Na udělení azylu z humanitárního důvodu podle § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění zákona č. 2/2002 Sb., nemá žadatel subjektivní právo. Správní orgán o něm rozhoduje na základě správního uvážení; jeho rozhodnutí přezkoumává soud*

pouze v omezeném rozsahu, a to z hlediska dodržení příslušných procesních předpisů (§ 78 odst. 1 s. ř. s.). “ Míra správního uvážení správního orgánu je tedy za situace, kdy se ustanovení § 14 zákona o azylu omezuje při určení důvodů, pro něž je možné humanitární azyl udělit, na konstatování, že se jedná o důvody hodné zvláštního zřetele; poměrně široká. Přitom prostor soudního přezkumu správních rozhodnutí u přiznání či nepřiznání humanitárního azylu je v souladu s citovaným judikátem naopak omezen, což však jistě ani ve vzájemné kombinaci neznámá, že by přiznávání humanitárního azylu mohlo být určováno pouhou libovůlí správního orgánu. V obdobném smyslu se ostatně k mezím soudního přezkumu správního uvážení žalovaného v této otázce vyjádřil i městský soud.

Ve svém rozsudku ze dne 11. 3. 2004, sp. zn. 2 Azs 8/2004, pak Nejvyšší správní soud doplnil: *„Smysl institutu humanitárního azylu lze spatřovat v tom, aby rozhodující správní orgán měl možnost azyl poskytnout i v situacích, na něž sice nedopadá žádná z kautel předpokládaných taxativními výčty ustanovení § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto patrně „nehumánní“ azyl neposkytnout. Zatímco tak v jiných právních předpisech reaguje zákonodárce na skutečnost, že není schopen předpokládat všechny situace, v nichž je určitý postup – zde poskytnutí azylu – vhodný či dokonce nutný, typicky demonstrativními výčty za účelem odstranění či alespoň zmírnění tvrdosti; v zákoně o azylu zvolil kombinaci dvou ustanovení obsahujících výčty taxativní a jednoho ustanovení umožňujícího pohledem humanitárních hledisek řešit situace nezahrnutelné pod předchozí dvě ustanovení. Správní orgán díky tomu může zareagovat nejen na varianty, jež byly předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu – sem lze příkladmo zařadit například udělování humanitárního azylu osobám zvláště těžce postiženým či zvláště těžce nemocným; nebo osobám přicházejícím z oblastí postižených významnou humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory – ale i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly. Míra volnosti této jeho reakce je pak omezena pouze zákazem libovůle, jenž pro orgány veřejné moci vyplývá obecně z ústavně zakotvených náležitostí demokratického a právního státu.“*

Ve stěžovatelově případě je třeba konstatovat, že jak bylo uvedeno výše v rekapitulaci obsahu správního spisu, žalovaný neudělil humanitární azyl podle § 14 zákona o azylu na základě posouzení jeho osobní situace a poměrů v zemi jeho státní příslušnosti. Osobní situaci odvozoval od situace jeho matky. Danou otázkou se tedy správní orgán zabýval, byť stručně, přihlédl nicméně ve svém rozhodnutí ke specifičnosti důvodů, pro něž zástupkyně stěžovatele o azyl žádala, když jako důvod uvedla především potřebu sloučení rodiny. Ani Městský soud v Praze, ani Nejvyšší správní soud jistě nepopírají, že osobní situace nezl. stěžovatele a jeho zákonné zástupkyně, tak jak byla zjištěna žalovaným a přezkoumána soudem a snaha zástupkyně stěžovatele o udržení dosavadního způsobu života v ČR je zcela pochopitelná, avšak na druhé straně, pokud žalobce tyto důvody neshledal jako zřetele hodnými pro udělení humanitárního azylu nelze i ve smyslu citované ustálené judikatury hovořit o tom, že by nepřiznání tohoto typu azylu bylo způsobeno jeho zjevnou libovůlí. Z těchto důvodů nemůže ani tato stěžovatelova stížnostní námitka obstát.

Konečně pak nutno uvést, že ani při posuzování otázky existence překážek vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu se krajský soud nedopustil tvrzené nezákonnosti. Správní orgán se tímto problémem zabýval velmi podrobně, vycházel přitom zejména z informací, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně situace na Ukrajině (zprávy Ministerstva zahraničních věcí USA o stavu dodržování lidských práv na Ukrajině za rok 2001 ze dne 4. 3. 2002) a na jejich pozadí dospěl k závěru, s nímž se ztotožňuje i Nejvyšší

správní soud, že v případě stěžovatele (ani jeho matky) nejde o osoby, které by byly ohroženy skutečnostmi zakládajícími překážku vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu.

Lze proto uzavřít, že Nejvyšší správní soud v daném případě neshledal naplnění namítaného důvodu kasační stížnosti ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., neboť jak vyplývá ze shora uvedeného, nedopustil se Městský soud v Praze nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení.

Ze všech těchto důvodů Nejvyšší správní soud dospěl po přezkoumání kasační stížnosti k závěru, že není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému podle obsahu spisu náklady řízení nevznikly. Proto Nejvyšší správní soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. (použitého pro toto řízení podle § 120 s. ř. s.) rozhodl, že se žalovanému nepřiznává právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Vzhledem k tomu, že zástupce stěžovatele JUDr. Karel Jareš, advokát, byl ustanoven soudem, přiznal Nejvyšší správní soud podle § 35 odst. 7 a § 60 odst. 1 v návaznosti na § 120 s. ř. s., označenému zástupci za zastupování o kasační stížnosti odměnu, a to v celkové výši 1075 Kč, sestávající z odměny podle vyhlášky č. 177/1996 Sb. za jeden úkon právní služby (á 1000 Kč - § 11 odst. 1 písm. b) ve spojení s § 9 odst. 3 písm. f) citované vyhlášky) a jednoho režijního paušálu (§ 75 Kč - § 13 odst. 3 téže vyhlášky).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. května 2006

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu